

דף עה.

עין משפט א.ב.

או"ח סימן שעח פעיף ב

ב. ג. שתי חצרות זו לפני מזו, והפנימית פתוחה לחיצונה ^ה, והחיצונה לר"ה או למבוי, ויש לפנימית דריסת רגל על החיצונה, אם ערבה הפנימית לעצמה עם בעלי הבית שבתוכה, והחיצונה לא ערבה לעצמה, או שערבה כל אחת לעצמה ושכח אחד מן החיצונה ולא ערב, הפנימית מותרת ^א והחיצונה אסורה ^ב.

ערבה החיצונה לעצמה ולא הפנימית, או שערבה כל אחת לעצמה ושכח אחד מהפנימית ולא ערב, שתיהן אסורות ^ג.
ערבה כל אחת לעצמה, כל אחת מותרת בחצרה ^ד.

עין משפט ג.

או"ח סימן שעח פעיף ד

ה. ה. אם רק אדם יחיד דר בחצר הפנימית ויחיד בחיצונה, או שנים בחיצונה וערכו ^ה, אין היחיד שבפנימית אוסר על החיצונה ^ו אפי' שלא ערכו ב' החצרות יחד.

הגה: ה"ה רבים שהם כיחיד ואינם צריכים לערב ^ז ע"פ מה שנתבאר בסי' ש"ע.

- ת. ובכל חצר יש בעלי בתים האוסרין זה על זה.
- א. שהרי יכולה לסגור פתחה ואין יכולין לעכב עליה בני החיצונה.
- ב. שהאחד שלא נתן חלק בערוב אוסר על השאר, אם לא שיבטל את חלקו להם.
- ג. דקיי"ל רגל האסורה במקומה אוסרת שלא במקומה כשיש לו דריסת רגל שם, אם לא שיבטל את רשותו לבני הפנימית, וגם יבטל רשות דריסת רגל שיש לו בחיצונה ויבטל אותה לבני החיצונה, מ"ב אות י"א.
- ד. דרגל המותרת במקומה אינה אוסרת שלא במקומה, מ"ב אות י"ב. ואין הפנימית אוסרת על החיצונה אף שיש לה דריסת רגל עליה, שם אות י"ג.
- ה. היינו שניהם שבחצר החיצונה.
- ו. דרגל המותרת במקומה אינה אוסרת שלא במקומה.
- ז. כגון שהיו בפנימית האב עם בניו שמקבלים ממנו פרס או אורחים.

עין משפט ד.

או"ח סימן שעח פעיף ה

ה. ו. שלש חצרות זו לפנים מזו ויחיד בכל אחת, אפי' שרבים דורסין בחיצונה אינם אוסרים שכל אחת מותרת במקומה, ואם היו שנים בפנימית ולא ערבו ^ה הרי הם אוסרים על היחידים שבאמצעית ושבחיצונה. דזה הכלל רגל האסורה במקומה אוסרת שלא במקומה, ורגל המותרת אינה אוסרת שלא במקומה.

דף עה:

עין משפט א.ב.

או"ח סימן שעח פעיף ג

ג. ד. ערבו כל החצרות ונתנו ערובין בחיצונה, ושכח אחד בין מן הפנימית בין מן החיצונה ולא ערב, כולן אסורות ^ט עד שאותו אחד שלא ערב יבטל רשותו ^י.

ואם נתנו ערובין בפנימית, ושכח אחד מן הפנימית ולא ערב כולן אסורות ^כ אם לא שיבטל רשותו לשתי החצרות. ואם שכח אחד מן החיצונה ולא ערב הפנימית מותרת ^ל.

עין משפט ג.

או"ח סימן שעח פעיף ה

עין לעיל דף עה. עין משפט אות ד.

ח. היינו השנים בניהם.

ט. אם השוכח אחד מן הפנימית, בודאי אוסר על החיצונה, כיון שאוסר במקומו, ואפי' אם השוכח הוא אחד מן החיצונה, שאז החיצונה ודאי אסורה, גם הפנימית אסורה אפי' שאין לחיצונה דריסת רגל עליה, והטעם מכיון שערבו ביחד הרי הוא כמו שדרים בחיצונה ואוסרת עליהם, ולא מהני בזה שיסתלקו מבני החיצונה והפנימית תסגור פתחה שהרי אין הערוב אצלה, ועיקר העירוב משום דירה במקום העירוב, מ"ב אות י"ד.

י. היינו לשתי החצרות כמבואר בסי' שפ"א.

כ. דכאחד נחשבים, אם לא שיבטל רשותו לשתי החצרות, אבל אם יבטל רק לבני הפנימית לא מהני, אפי' אם ירצו להסתלק מבני החיצונה ולסגור פתחה, מ"ב אות ט"ז.

ל. שיכולה היא להסתלק מן החיצונה שהרי ערובה אצלה, והגם שבתחלה נשתתפו יחד, יכולה לחזור בה, מ"ב אות י"ז.

עין משפט ד.

או"ח סימן שפב סעיף יז

יז. שתי חצרות זו לפנים מזו, וישראל ואינו יהודי בפנימית וישראל בחיצונה, או להיפך, ואפי' אינו יהודי בפנימית ושני הישראלים בחיצונה האינו יהודי אוסר^מ. וי"א אפי' אינו יהודי בפנימית וישראל אחד בחיצונה אוסר^נ.

עין משפט ה.

או"ח סימן שע סעיף ז

יב. עשרה בתים זה לפנים מזה, וכלם עוברים מזה לזה ויוצאים דרך החיצון לחצר, שנים הפנימיים בלבד צריכין ליתן ערוב^ס, והשאר פטורים שחשובים כבית שער כיון שעוברים עליהם רבים.

עין משפט ו.

או"ח סימן שעט סעיף א

א. שתי חצרות ושלשה בתים בניהם ופתוחים זה לזה, ורוצים לערב בניהם יחד^ע, בני חצר אחת באים דרך בית שאצלו ונותן ערובו בבית האמצעי וכן עושה החצר השניה, ואז מותרים בשלשתן^פ, שכל בית שאצל החצר חשוב לו כבית שער^צ, ואינו צריך ליתן פת, והאמצעי הוא בית שמניחים בו העירוב ג"כ אינו צריך לתת פת.

מ. עד שישכור רשות הא"י, ומ"מ ישראל הדר יחידי בפנימית מותר לטלטל בחצירו שאין הא"י אוסר על ישראל יחידי.

וטעם האיסור דכולם אסורים בחיצונה שמחשיבין שכולם גרים בה כיון שדריסת רגלם עליו ומצויים שם, וגזרו בזה שמא ילמדו ממעשיו.

נ. אף דבכל מקום א"י אינו אוסר על ישראל יחידי הכא גרע טפי דבחצר שהוא לפנים מחצר לא כלם יודעים מי וכמה גרים בפנימית.

ס. אפי' שהשני הוא בית שער לראשון העובר עליו, כיון שהוא רק יחיד אינו עושה בזה בית שער. מ"ב אות נ"א, וכמו שנתבאר בסעיף ג.

ע. עירובין ע"ה. והבתים ג"כ פתוחים לחצירות שלידן, וקמ"ל אע"ג דאם בית אחד לא נותן חלקו בערוב הוא בעצמו אסור לטלטל וגם אוסר על בני החצר, כאן יכול להיות שאף אחד משלושת הבתים לא יתן חלקו בערוב, ואפ"ה מותרים כלם לטלטל, כגון אם יתנו שתי החצרות את ערובן בבית האמצעי.

פ. פי' שהם מותרים לטלטל באותן הבתים, והבתים להם אע"פ שלא נתנו חלק בערוב.

צ. שהרי בני החצר הוליקו ערובן דרכו לאמצעית.